

Arrest

nr. 43 110 van 7 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: **BARZIGAR Mehdi**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en hebt u de Iraanse nationaliteit. U zou ongehuwd zijn. Sinds de tweede maand van 1384 (Perzische kalender, komt overeen met april/mei 2005 onze kalender) zou u een relatie hebben gehad met S. K. (...), uw buurvrouw. Jullie zouden ook seksuele contacten hebben gehad. In de derde maand van 1386 (mei/juni 2007) zou u een huwelijksaanzoek gedaan hebben, maar zowel uw familie als de hare zouden geweigerd hebben om toestemming te geven. In de zesde maand van 1386 (augustus/september 2007) zou S. (...) door haar familie uitgehuwelijkt zijn aan M. K. (...), die werkte voor de Sepah e Pasadran (revolutionaire garde). Na haar huwelijk zouden jullie de relatie gewoon hebben verder gezet. Enkele dagen voor uw vertrek zou u seksueel contact gehad hebben met S. (...) in haar woning. Plots zouden jullie gehoord hebben dat haar echtgenoot binnenkwam en u zou snel haar woning verlaten hebben via

het dak. S. (...) zou u een sms gestuurd hebben om te zeggen dat haar man wist dat ze iets misdaan had. Hij zou ook op de hoogte geweest zijn van het feit dat jullie verliefd waren. U zou onmiddellijk uw woning verlaten hebben en u zou ondergedoken zijn bij een vriend. Uw vader zou u gebeld hebben en hij zou gezegd hebben dat agenten van Ettela'at u thuis komen zoeken waren vergezeld van de echtgenoot van S. (...). Drie dagen later, op 19/07/1387 (10 oktober 2008), zou u Iran verlaten hebben. U hebt in België asiel aangevraagd op 15 december 2008. Ingeval van terugkeer naar Iran vreest u gestenigd of opgehangen te worden wegens overspel. U hebt geen enkel identiteitsdocument, noch een ander document i.v.m. uw asielmotieven, neergelegd.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Er dient immers te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw identiteit en burgerlijke staat op geen enkele wijze hebt gestaafd. U verklaarde nochtans in Iran in het bezit te zijn geweest van uw geboorteboekje of 'shenaznameh', een nationale kaart en een internationaal paspoort (CGVS, p. 2 en p. 8). Hoewel u expliciet werd gevraagd deze aan het Commissariaat-generaal over te maken, hebt u deze tot op de dag van vandaag niet neergelegd. U zou er niet aan gedacht hebben om uw identiteitsdocumenten uit Iran mee te nemen omdat u plotseling moest vluchten uit uw woning. Deze verklaring overtuigt niet, aangezien u voor uw vlucht nog drie dagen bij een vriend hebt verbleven en nog zaken hebt geregeld, waaronder het afhalen van 10.000 euro van de bank om uw reis te financieren (CGVS, p. 7). Dat u dit zou hebben kunnen doen zonder enig identiteitsdocument is op zich uiterst bevreemdend. U hebt evenmin enig ander document voorgelegd dat uw identiteit en/of asielmotieven zou kunnen staven. De verklaringen die u opgaf voor het feit dat u geen documenten kan laten overkomen, meer bepaald dat u 'geen enkel contact meer heeft in Iran' en 'u er geen vrienden hebt' (CGVS, p. 2), overtuigen niet en zijn niet afdoende als verklaring voor dit nalaten. Van iemand die de bescherming inroept van een bepaald land in het kader van een asielaanvraag en die allerlei identiteitsdocumenten in een land van herkomst zoals Iran heeft achtergelaten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze kan laten overkomen en kan voorleggen.

Hoe dan ook, met betrekking tot uw vrees om gestenigd te worden wegens overspel dient vervolgens vastgesteld te worden dat deze louter gebaseerd is op vermoedens en dat deze niet wordt ondersteund door objectieve gegevens. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat de bewijslast voor het uitspreken van de doodstraf omwille van overspel of geslachtsgemeenschap buiten het huwelijk (zena) in Iran volgens de beschikbare informatie zeer streng is. Ofwel dient men viermaal voor een rechter te bekennen en dienen de bekentenissen door meerderjarige en geestelijk gezonde personen afgelegd te zijn die dit vrijwillig en met die opzet doen. Ofwel dienen er vier mannelijke rechtschapen getuigen te zijn die de feiten met hun eigen ogen hebben waargenomen. Indien er valse beschuldigingen worden geuit, kunnen getuigen vervolgd worden voor laster. Het eigen inzicht van de rechter kan ook leiden tot een veroordeling. Dit oordeel van de rechter moet echter gebaseerd zijn op voldoende bewijs en de rechter moet de bron van zijn kennis naderbij specificeren. Aan bovenstaande bewijsvoorwaarden is in uw geval duidelijk niet voldaan. U verklaarde na de betrekkingen met uw partner haar woning te zijn ontvlucht en u werd duidelijk niet op heterdaad betrapt (CGVS, p. 6 en 7). Uw verklaring dat het mogelijk is dat er een onderzoek zou zijn uitgevoerd door de wetsdokter (CGVS, p. 8) is een loutere bewering, niet gebaseerd op concrete gegevens of enig begin van bewijs. U weet bovendien niet eens of er in Iran daadwerkelijk een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart.

Dat u van bovenstaande Iraanse wetgeving en toepassing in de praktijk niet in het minst op de hoogte bent, ondermijnt overigens zeer sterk uw geloofwaardigheid. Van iemand die ervan overtuigd is dat hij de doodstraf riskeert en daarom zijn land ontvlucht, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij, toch zeker tot op bepaalde hoogte, weet wat hij juist riskeert. Uw verklaring in dit verband, dat u nog nooit zoiets had meegemaakt en vluchtte uit schrik (CGVS, p. 7), is gelet op de ernst van de zaak en de grote gevolgen (vlucht uit uw land) niet afdoende als verklaring. Eveneens kan van een persoon in uw situatie redelijkerwijze verwacht worden dat hij op de hoogte is van zijn juridische situatie in Iran. Indien er daadwerkelijk een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart, zou u dit moeten weten of op zijn minst kan verwacht worden dat u alles in het werk hebt gesteld om dit te weten te komen. U verklaarde te denken dat er geen zaak tegen u hangende is in Iran, maar u zou er nooit naar geïnformeerd hebben. Of er convocaties voor u werden afgegeven wist u evenmin (CGVS, p. 7). Over het lot van S. (...) tastte u ook volledig in het duister. Ze zou haar telefoon niet opnemen, en u zou nooit geprobeerd hebben om op een ander manier (bijvoorbeeld via vrienden of kennissen) informatie in te

winnen over haar situatie (CGVS, p. 7 en 8). Dit alles ondermijnt in zeer sterke mate uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel roept verzoeker de schending in van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat en hij voldoet aan de voorwaarden beschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In de Iraanse wet is namelijk voorzien dat verzoeker de doodstraf kan worden opgelegd bij het vaststellen van overspel.

De Raad is van oordeel dat beide middelen samen dienen te worden onderzocht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoeker bevestigt dat hij geen identiteitsdocumenten neerlegt, maar betoogt dat hij geprobeerd heeft deze te laten overkomen vanuit Iran. Het is hem echter onmogelijk zijn eigen familie te contacteren aangezien zij hem verwijten zeer ernstige feiten te hebben gepleegd en hij hiervoor moet boeten. Verzoeker stelt dat hij zijn vriend, waarbij hij drie dagen heeft ondergedoken, contacteerde om zijn identiteitsdocumenten te bemachtigen maar hij heeft tot op vandaag geen verder nieuws ontvangen.

2.2.3.2. De Raad merkt op dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in elke procedure en verzoeker de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken moet voorleggen. De bewijslast berust

immers in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat, met name verzoekers identiteit en burgerlijke staat, is het niet kennelijk onredelijk van de Commissaris-generaal om te verwachten dat hij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoeker toont evenwel geenszins aan dat hij ernstige en veelvuldige pogingen heeft ondernomen om alsnog bewijsstukken te verkrijgen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt dan ook een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

2.2.4.1. Betreffende de 10.000 euro die verzoeker van de bank afhaalde zonder enig identiteitsdocument stelt verzoeker dat dit voor onze maatschappij merkwaardig is maar dat dit in Iran geen probleem is. Hij wendde zich immers tot dezelfde bank en hetzelfde loket zodat de bankbediende op deze manier kennis heeft van de identiteit van de persoon die voor hem staat.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat bovenstaande argumentatie een loutere bewering betreft welke geenszins kan overtuigen. Verzoeker geeft immers met bovenstaande argumentatie impliciet weer dat in Iran normaal een identiteitsdocument gevraagd wordt bij de bank, maar hij dit niet zou hebben moeten tonen daar de bankbediende hem kende. Dit is niet aannemelijk gelet op het feit dat het om een dergelijk groot bedrag van 10.000 euro gaat en betreft daarenboven een volledig andere uitleg dan dewelke verzoeker bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal gaf toen hij geconfronteerd werd met deze bemerking dat het raar is geld af te halen zonder identiteitsdocument. Verzoeker verklaarde toen immers dat hij de eigenaar is van zijn rekening, hij een chequeboek had en twee handtekeningen op een cheque voldoende zijn en je enkel je shenaznameh nodig hebt indien je je eigen cheques niet bij hebt (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 20/04/2009, p. 8-9).

Verzoeker slaagt er dan ook niet in deze merkwaardigheid in een ander daglicht te stellen doch ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas door desbetreffend een tegenstrijdige verklaring naar voor te brengen.

2.2.5. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de overige pertinente motieven van de bestreden beslissing, meer bepaald deze met betrekking tot zijn gebrek aan kennis aangaande de Iraanse wetgeving inzake 'zena' en de toepassing ervan in de praktijk, zijn gebrek aan informatie omtrent zijn eigen juridische situatie en zijn gebrek aan informatie over het lot van zijn 'partner' S. waarvan hij zelf stelt niet eens een poging te hebben ondernomen om dit te achterhalen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 20/04/2009, p. 7-8), ongemoeid laat, zodat deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Voormelde vaststellingen verhinderen enig geloof te hechten aan het door verzoeker voorgehouden asielrelaas.

2.2.6.1. Verder betoogt verzoeker dat het om zijn persoonlijke vrees beter te kunnen begrijpen aangewezen lijkt rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Iran, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen.

Verzoeker betoogt dat men in de bestreden beslissing vooral aandacht heeft voor de strenge voorwaarden van bewijslast met name de bekentenissen en vier getuigen maar men vergeet dat, zoals uit de citaten die hij in zijn verzoekschrift weergeeft uit de "*ambtsberichten van juli 2008*" en andere bronnen blijkt dat de rechter ook een oordeel kan vellen volgens zijn persoonlijk inzicht. Van dit laatste wordt veel misbruik gemaakt en de rechten van verdediging worden in Iran niet gerespecteerd, aldus verzoeker.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat uit de informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst enkel blijkt dat de doodstraf in Iran nog steeds bestaat en effectief wordt uitgevoerd, dat door de nog niet modernisering van de islamitische wet bepaalde elementen van een modern rechtssysteem nog niet zijn opgenomen waaronder het onderscheid tussen moord en doodslag en ook de rol van de advocaat in het strafproces zeer beperkt blijft en dat in geval van overspel de rechter ook kan oordelen naar eigen inzicht waardoor dit ook in islamitische zin als oneerlijk wordt beschouwd omdat de zware bewijslast die in de shari'ah is voorzien komt weg te vallen. Verzoeker toont hiermede evenwel niet aan dat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich steunt niet correct zou zijn. De Raad stelt immers vast dat uit desbetreffende informatie, meer bepaald de "*Subject Related Briefing "Iran", "overspel en risico op steniging"*", met update april 2009, blijkt dat voor illegale geslachtsgemeenschap artikel 105 van de Iraanse Strafwet bepaalt dat de religieuze rechter eveneens volgens zijn eigen kennis kan handelen – zoals verzoeker betoogt – maar dit oordeel van de rechter moet dan wel op voldoende bewijs zijn

gebaseerd en de rechter moet de bron van zijn kennis nader verduidelijken (administratief dossier, stuk 12, *Subject Related Briefing "Iran"*, "overspel en risico op steniging" d.d. april 2009, p. 5 en 12). Een rechter kan aldus niet zomaar 'zijn wijsheid' aanwenden om tot een beschuldiging over te gaan. De vaststelling dat bij de rechtspraak waarbij een rechter naar eigen inzichten kan oordelen afgeweken wordt van de zware bewijslast voorzien in de Shari'ah, meer in het bijzonder hetzij het viermaal op vrijwillige basis bekennen voor een rechter, hetzij ingevolge een getuigenverklaring van vier rechtschapen mannen die de feiten met eigen ogen hebben kunnen vaststellen, betreft geen weerlegging van de vaststelling, die blijkt uit voormelde *"Subject Related Briefing"*, dat ook de rechter die naar eigen inzichten oordeelt dit oordeel op voldoende bewijs dient te baseren en hij zijn bron van kennis nader dient te verduidelijken. De desbetreffende motivering van verwerende partij aangaande dit bewijs, met name *"Aan bovenstaande bewijsvoorwaarden is in uw geval duidelijk niet voldaan. U verklaarde na de betrekkingen met uw partner haar woning te zijn ontvlucht en u werd duidelijk niet op heterdaad betrapt (CGVS, p. 6 en 7). Uw verklaring dat het mogelijk is dat er een onderzoek zou zijn uitgevoerd door de wetsdokter (CGVS, p. 8) is een loutere bewering, niet gebaseerd op concrete gegevens of enig begin van bewijs. U weet bovendien niet eens of er in Iran daadwerkelijk een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart."* wordt door verzoeker ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Verzoekers stelling dat van deze vorm van rechtspraak veel misbruik wordt gemaakt betreft een blote bewering welke hij niet staft aan de hand van concrete informatie, waar het evenwel aan verzoeker toekomt de motieven van de bestreden beslissing met concrete gegevens in een ander daglicht te stellen.

Daarenboven blijkt uit de reeds vermelde informatie, welke zich in het administratief dossier bevindt, dat men bij belangrijke rechtszaken waarbij de doodstraf of andere lichamelijke straffen uitgesproken worden steeds een beroep kan indienen bij het Hooggerechtshof. In zaken waar de doodstraf werd uitgesproken zal het Hooggerechtshof altijd gehoord worden, onafgezien of er een beroep werd aangetekend of niet. Elk beroep dat wordt ingesteld zal steeds leiden tot uitstel van de strafuitvoering (*idem*, p. 6). Uit het voorgaande blijkt dan ook dat verzoekers stelling dat in Iran de rechten van verdediging niet gerespecteerd worden, niet in overeenstemming is met de informatie welke door de verwerende partij aan het dossier werd toegevoegd en welke gebaseerd is op verklaringen van verschillende internationale betrouwbare en objectieve bronnen.

Waar verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift een artikel van de Nederlandse krant Trouw van 2009 toevoegt wijst de Raad erop dat dit artikel enkel melding maakt van een op handen zijnde steniging in Iran waarbij de veroordeelden werden veroordeeld op grond van *"kennis van de rechter"* en van het feit dat volgens advocaten veel rechters niet de moeite nemen om aan echte waarheidsvinding te doen. De Raad stelt vast dat dit een loutere bevestiging is van voormelde informatie dat de techniek van veroordeling op basis van de eigen kennis van de rechter inderdaad aanwezig is in de Iraanse Strafwet en wijst erop dat de loutere vermelding van voormelde mening van advocaten een blote bewering in een krantenartikel betreft die met geen enkele objectieve informatie wordt onderbouwd. Bovendien kan de mening van advocaten die beschuldigten in onderhavige materie bijstaan bezwaarlijk als objectief worden beschouwd.

Verzoeker slaagt er derhalve niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.7.1. Vervolgens wijst verzoeker erop dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid. Hiertoe citeert verzoeker uit het UNHCR Handboek en verwijst hij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 oktober 2008.

2.2.7.2. Vooreerst wijst de Raad verzoeker erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Waar verzoeker vervolgens verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt de Raad op dat de verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin afdoende is aangezien deze geen bindende precedentswaarde hebben, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht met inachtneming van de specifieke gegevens van het relaas en de persoon van de asielzoekers, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit het voorgaande / volgende blijkt – verzoeker in gebreke is gebleven. Bovendien laat verzoeker na aan te tonen dat de gegevens van het dossier waarop het arrest van de Raad waarnaar hij verwijst betrekking heeft, identiek zijn aan deze van de onderhavige asielaanvraag. In die zin kan er geen precedentswaarde aan worden verleend. Verdere wijst de Raad

erop dat verzoeker wat dit arrest betreft enkel refereert aan een datum, zijnde 2 oktober 2008, zonder aanduiding van enige verdere referentie en dit arrest niet als bijlage bij het verzoekschrift is gevoegd. Het komt de Raad niet toe zelf te achterhalen welk arrest door verzoekende partij wordt bedoeld waardoor de juistheid van het citaat niet kan worden gecontroleerd.

2.2.8.1. Betreffende de subsidiaire bescherming geeft verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet weer en betoogt hij dat in het kader van een aanhoudend intensief gewapend conflict recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukte dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Verzoeker verwijst wederom naar de door hem geciteerde informatie uit het ambtsbericht van juli 2008 en stelt dat deze aantoont dat de mensenrechten in Iran helemaal niet gerespecteerd worden en hij een groot risico loopt geen eerlijk proces te zullen hebben.

2.2.8.2. Betreffende verzoekers verwijzing naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verwijst de Raad onder de vaststelling dat in het korte citaat uit deze arresten sprake is van de toestand in Irak en verzoeker de Iraanse nationaliteit heeft naar het sub 2.2.7.2. gestelde.

Verder wijst de Raad erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en hij op generlei wijze aantoont dat enig bewijs lastens hem in het kader van de zware bewijslast in de procedure van overspel in zijn hoofd aanwezig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de mensenrechten die niet helemaal gerespecteerd worden in Iran, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is.”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86- 87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoeker met de loutere verwijzing naar de algemene toestand van de aanwezige schendingen van de mensenrechten in Iran niet aantoont dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen.

In hoofd van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden weerhouden.

2.3. De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofd van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT